

ရွှေသောတလေ

မိုးစက်ပွင့်

နွေမဟုတ်လည်း - ချီ အသည်းက
ကြွေကြွေဆဲပါကွယ်

(အမျိုးသမီး : အရွယ် ၁၀ နှစ် (သက်))

ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ငါ့ညများ

အချစ်ဆိုတာ

ဦးရာလူစနစ်နဲ့ ရောင်းလို့ ရတဲ့

ဈေးကွက်ဝင်ပစ္စည်း မဟုတ်သလို

ဆေးဆိုးပန်းရိုက်လုပ်ပြီး

ညာရောင်းလို့ ရတဲ့ အရာလည်း မဟုတ်ဘူး ။

မေတ္တာတော် အသင်္ချေ

သစ္စာတော် အနန္တနဲ့

ဖွဖွလေးကို ခဲ့တာတောင်

ငါ့ရင်ဘတ်ကို လောင်မြိုက်သွားတယ်။

လောင်ကိုကလောင်...မြိုက်လိုက မြိုက်ပါလေ...

အိပ်မက်တွေ အသက်မရှည်ခြင်းအတွက်

ညမှာ အပြစ်မရှိသလို

မှီတ်မရတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း

သူ့ကြောင့်လို့ အပြစ်မဆိုရက်။

ရိပ်ခနဲ မြင်တိုင်း ထဟောင်တဲ့ ခွေးကိုပဲ
တုတ်နဲ့ ပစ်ရမလား...
သေချာခြင်းတစ်ခုကတော့
မလှပတဲ့ ဘဝထဲက
ငါ့ညတွေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ။

မိုးစက်ပွင့်

အခန်း(၁)

ပန်းရတု

သူများ တွေလို နေမြင့်အောင် မအိပ်တတ်ပေ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နံနက်စောစောအိပ်ရာထတတ်တာ ဘွားကျောရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကြောင့်ပေါ့။ အိပ်ရာထနောက်ကျရင် ကိုယ်စောင့်နတ်က နတ်သဘင်အစည်းအဝေးသွားဖို့ မမီလို့ ကျိန်တယ်ဆိုလားပဲ။

ဒါကြောင့်

ငယ်ငယ်ကတည်းက နံနက်စောစော ထတတ်ခဲ့သူပါ။ အိပ်ရာကထရင် သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘွားကျောနဲ့ ဘုရားဆွမ်းကပ်၊ ရေကပ်၊ ပြီးမှ ရေချိုးရင်ချိုး၊ မချိုးရင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သည် ။ အ ခု သနပ်ခါးပါးကွက်ပါးလေးပင် မခြောက်သေးပေ။

"ရှင်းရှင်း..."

"....."

"ရှင်းရှင်း.."

ခေါ်လိုက်ကာမှ ရှင်းရှင်းက သုတ်ခနဲ ထပြေးလေတော့

"ဟာ...ရှင်းရှင်း ဘယ်ကိုလဲ၊ မပြေးနဲ့ လေ"

"....."

ရတု ရှင်းရှင်းနောက်သို့လိုက်ရင်း...."

"နန်းရေ နန်း လာပါဦး"

ရတုခေါ်သံကြောင့် နန်းလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာကာ -

"ရတု ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရှင်းရှင်း ထွက်ပြေးလို့ နန်း ...လုပ်ပါဦး"

"ဘယ်ကို ပြေးတာလဲ"

"ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ "

ရတု လက်ညှိုးထိုးပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ရှင်းရှင်းက ခြံဝဆီသို့ ထွက်ပြေးတာပါ ။ ခြံတံခါးက ဟနေသည် လေ။ စောစောက ရတုဖေ ဖေ အပြင်ထွက်သွားတာ တံခါးပြန်မပိတ် ဖြစ်သေးတာပါ။ လမ်းထိပ်မှ ကွမ်းယာသွားဝယ်တာလေ။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ပြန်လာမှာ မို့ မပိတ်တာပါ။

"ရှင်းရှင်း ..အဲဒါ ဘယ်ကိုလဲ"

"ရှင်းရှင်း...မသွားနဲ့ လေ"

နှစ်ယောက်သား အော်ရင်းဟစ်ရင်းနဲ့ ပဲ ရှင်းရှင်းနောက်သို့ လိုက်

လာကြလေသည်။ ။ ရှင်းရှင်းဆိုတာ ပန်းရတုရဲ့ အချစ်ဆုံးခွေးလေးပေါ့။

"ဟာ..."

"ဝုန်း"

"အား"

"ဟယ်"

"အမယ်လေး"

အသံတွေ စုံလင်သွားလေတော့သည်။ ။ အရှိန်နှင့် နင်းလာတဲ့ စက်ဘီးရှေ့ကနေ ရှင်းရှင်းက ဖြတ်ပြေးလေတော့ စက်ဘီးသမား ရှင်းရှင်းကို ရှောင်လိုက်ရတာ ကမန်းကတန်းမို့ ရှေ့ဘီးကွေ့တာ အရှိန်လွန်ပြီး လဲကျသွားတာပါ။ လူက ပစ်ကျတာဆိုတော့ ဘယ်သက်သာလိမ့်မလဲ။

"သေပါပြီ"

"အား"

ရတုနဲ့ နန်း ဘယ်လိုတွေယောင်ပြီး အော်မိမှန်းပင် မသိပေ။ လဲကျသွားတဲ့ သူကိုလည်း ပြေးထူရကောင်းမှန်း မသိ။ မျက်လုံးလေးတွေ အဝိုင်းသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေမိကြသည် ပါ။

"အား...သေပါပြီ"

"....."

"အား ကျွတ်...ကျွတ်"

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေစဉ် မှာ ပဲ လဲကျနေတဲ့ လူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာနှင့် သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်ကာ...

"ဟေ့..ဘာကြည့်နေကြတာလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး လာမေးဦးလေ။ သူတို့ ခွေးကြောင့်ဖြစ်တာကို နည်းနည်းပါးပါး လာမေးဖော်မရဘူး။ လူမှုရေးခေါင်းပါးလိုက်တာ ...အား ...ကျွတ်...ကျွတ်"

ဟိုကပြောမှ ပဲ ရတုနဲ့ နန်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ။ နန်းနာမည်က နန်းစုစုပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့လေးမို့ ရတုအဘွားက မွေးစားထားခဲ့တာလေ။ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းဘူးလို့ တော့ ပြောတာပဲ။

ဒါပေမဲ့

သွေးဝေးတယ်တဲ့ ။ ရတုနဲ့ နန်းဆို ညီအစ်မသုံးဝမ်းလောက် ကွဲတာတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ရတုက မခွဲခြားပေ။ အသက်ချင်းကလည်း အတူတူ။ နန်းက ဆယ်ရက်ပဲကြီးတာတဲ့ လေ။ နှစ်ယောက်သား ဟိုလူ့အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး နန်းကပဲ အရင်မေးလေသည်။ ။

"ဟိုလေ ...နန်းတို့ ဘာကူညီရမလဲဟင်၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မသိဘူး"

"အား...ကျွတ်...ကျွတ်"

ဟိုလူက ထရပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ။ ကြိုးစားပြီး ထရပ်ပေမယ့် မရဘဲ ပြန်လဲကျလေလျှင်...

"အား..."

"ဟယ်"

"လုပ်ပါဦး"

နန်းနဲ့ ရတု သူ့ကို ကိုင်ရမလို့၊ ထူရမလို့၊ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမလို့လို

နဲ့ ကုန်းကုန်းကွကွတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ။ ရှင်းရှင်းကတော့ ဘယ်ရောက်သွားပြီ မသိပါဘူး။

"နန်း လုပ်ပါဦး"

"ဘာလုပ်ရမလဲ ..ရတု"

"ဟိုလေ...တွဲထူပေးရမလားဟင်"

"တွဲထူလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...ညာဘက်ခြေထောက်က ထောက်လို့မှ မရတာ။ ခြေဆစ်လွဲပြီလား မသိပါဘူးဗျာ"

ရတုနဲ့ နန်း အခုမှ ပဲ သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ ။ နံနက်စောစောမှာ အေးတော့ ဝတ်ထားသော ဂျာကင်ပါ။ ဂျင်းနီဂျာကင်ကို ခေါင်းစွပ် စွပ်ထားတော့ စေ့စေ့က သတိမထားမိဘူးလေ။ အခု ခေါင်းစွပ်ကို ဖယ်ချလိုက်မှ ပဲ သေသေချာချာကြည့်ဖြစ်တော့တာ။

ကောင်လေးက သူမတို့ နှင့် ရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ အသက်ကွာလည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ အသားလတ်လတ်နှင့် မျက်လုံးမွေးကောင်းကောင်း ပါပဲ။ စကားပြောလိုက်ရင် ပါးချိုင့်ပုံစံ လေးပေါ်လာတာကပဲ သူ့ကို ပိုကြည့်ကောင်းစေတာလားတော့ မသိပါဘူး။

"အား ...ကျွတ်...ကျွတ်"

"ဟင်"

"ရတု...ရတုတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ ဟို..ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား"

"ဟင်"

စောစောက ခြေထောက်နာတာပဲသိပြီး နာကျင်မှုဝေဒနာတွေကြော

ငုံ သေသေချာချာ မကြည့်ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာလေး။ အခု အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတော့ မိုင်းအကြည့်ကို လွှဲဖယ်ပစ်ဖို့ မေ့နေရလောက်အောင်ကိုပဲ သူမလေးကို ငေးနေမိပါတော့သည်။ ။

လခြမ်းသဏ္ဌာန် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထိစပ်လှလှ၊ မျက်တောင်လေးတွေက တိုတိုစိပ်စိပ်ပေမယ့် ကော့နေသည်။ ။ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်က ဖောင်းနေပြီး အပေါ်အောက် အထူအပါး မျှနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက နီထွေးနေလို့ ပါ။ သနပ်ခါးရေကျဲလိမ်းထားတော့ သွားပွတ်တံရာလေးတွေ ထင်နေပုံက ရင်ခုန်မိန်းမူးဖွယ်ရာပါပဲ။ ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံနွယ်ပျော့လေးတွေက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့မို့ မိုင်းကြည့်နေရင်း ရင်တွေပင်ခုန်လာလေတော့သည်။ ။

"ဒီမှာ ...ဒီမှာ "

"ဗျာ"

"နန်းတို့ ဆေးခန်းပို့ပေးမယ်နော်"

ဗျာ သာထူးပြီး နန်းမေးတာကို မိုင်း ပြန်မဖြေဖြစ်ပေ။ သူများ တွေလို အတိုအပြတ် ဝတ်တာမဟုတ်ဘဲ အင်္ကျီလက်မှာ အတွန့်အဖတ်လေးတွေက လိပ်ပြာပုံစံလေးနှင့် ဂါဝန်ရှည်ဝတ်ထားတော့..

ဟူး...

ချစ်စရာ လိပ်ပြာမလေးရယ်။

"ဟိတ် ...ပြောတာကြားရဲ့ လား"

"ဗျာ"

"အမယ်လေးဟယ် ..အခုမှ အသက်မရှိတဲ့ လူကျနေတာပဲ။

ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာလေ"

"ဪ...ဟုတ်..အဟဲ ..လိုက်ပို့ပေးရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ မင်းတို့ ခွေးကြောင့်ဖြစ်တာဆိုတော့ မင်းတို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်"

"ကဲ...ဒါဆို ထကြည့်ဦး"

"နန်း"

"ဟင် ဘာလဲ ရတု"

"သူက ခြေထောက်အကြာကြီး ထောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ကားအရင်သွားယူမှ ထင်တယ်"

"အေး...အေး ..ဒါဆို နင်နေခဲ့လေ။ ငါကားသွားယူလိုက်မယ်"

နန်း သုတ်သီးသုတ်ပျာ နှင့် ထွက်သွားတော့ မိုင်း နာတာကျင်တာကို ထားပြီး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဟိုတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ မိုင်းနဲ့ သူမလေးကို ထားခဲ့ပေးလို့ လေ။

"နာမည်က ရတုလား ...အပြည့်အစုံက ဘာလဲမသိဘူး"

"ဟင်"

ရတုက သူ့ကိုဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်စဉ်....

"နာမည်သိခွင့် ရှိမလားဟင်"

"ပန်းရတုပါ"

"လှတယ်နော်"

"ဘာ"

"နာမည်ကို ပြောတာပါ။ လူကလည်း လှတာပါပဲ၊ မိုင်းက ပွင့်ပွင့်လ

င်းလင်း ပြောတတ်လို့ ပါ။ စိတ်ဆိုးပါနဲ့ နော်။ မိုင်းနာမည်လည်း မှတ်ထားလေ။ အပြည့်အစုံက ခေတ်သမိုင်းပါ"

"ခေတ်သမိုင်း"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဪ..."

ရတုက "ဪ..."ဆိုပြီး အကြည့်က သူမတို့ တိုက်ကြီးဆီသို့သာ ရောက်သွားလေသည် ။ နန်း ကားနဲ့ ပြန်ထွက်အလာကို ကြည့်နေတာလေ။ ရတုနဲ့ နန်းဆိုရင် နန်းက သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး သိလွယ်တတ်လွယ်သူပါ။ ရတုထက်လည်း လွတ်လပ်ခွင့်ရသူ။

ရတုကျတော့...

ပိုးမွေးသလိုမွေးပြီး နေရာတကာမှာ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ခံရသူပါ။ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ဒီဟာမလုပ်နဲ့ ဆိုတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ နံသလို ချာသလို သတ္တိမရှိ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

"တို့ လည်း ရတုလို့ ပဲ ခေါ်မယ်နော်"

"ရပါတယ်...ခေါ်ပါ"

"တို့ က နံနက်စောစောဆို အခုလိုပဲ စက်ဘီးလျှောက်စီးတတ်တာ။ ဒီဘက်မှာ ရတုကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးနော်"

"ဟုတ်မှာ ပါ ရတုတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ မကြာသေးပါဘူး"

"ဪ...အရင်က ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ပြင်ဦးလွင်မှာ ပါ"

"ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ ရတု အသားအရေက ဖြူဖွေးနုဖပ်နေတာ"

"ဟင်"

သူ ရတုကို သေသေချာချာကြည့်ထားတယ် ထင်တယ်ဆိုပြီး ရတု စိတ်မလုံစွာ လက်မောင်းသားလေးတွေကို လက်ပိုက်သလို အုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ နန်းက ကားနဲ့ ပြန်ထွက် လာပြီး သူတို့ အနားရောက်တော့ ကားပေါ်ကဆင်းကာ..

"ကဲ...ရတု"

"ဟင်"

"သူ့ကို တို့ နှစ်ယောက် တွဲတင်မှ ရမယ်ထင်တယ်"

"စက်ဘီးက ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ"

မိုင်းကပြောလေလျှင်...

"ရတယ်..အိမ်ထဲက တစ်ယောက်ထွက် လာပြီး ယူလိမ့်မယ်။ နောက်နေ့မှ ယူအိမ်ကို လာပို့ပေးမယ်လေ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

"ကဲ...ဒါဆိုထ"

နန်းနဲ့ ရတု နှစ်ယောက်သား မိုင်းကို တစ်ဖက်တစ်ယောက်တွဲ၍ ထူလိုက်သည်။ ။

"အား...ကျွတ်...ကျွတ်"

"ရရဲ့ လား"

"ရ...ရပါတယ် ..နာတော့နာတယ်"

"ဒါဆို...ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လေ"

"အား"

မိုင်း နာတာတော့ နာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လိုသည် ထက် ပိုနာပြမိသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး။ ရတု ဂရုစိုက်တာလေးကိုပဲ လိုချင်နေမိတာပါ။ ကောင်မလေးရယ်....ငါတော့ ခက်ပြီထင်ပါရဲ့ ။

"အား...ကျွတ်...ကျွတ်"

"ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ"

အခန်း(၂)

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မိုင်းရယ်...နှင့်အကြောင်း ကြားလိုက်ရရင် တစ်ခါမှ သက်သာတယ်မရှိဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး"

"နင်ကလည်း လူကို သေသေချာချာ မမြင်ရသေးဘဲ ပြောတော့တာပဲ ၊ သေသေချာချာ အနားလာထိုင်ပြီးမှ ပြောပါတော့လား"

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမလေး မေတန်နူးက အိမ်ပေါ်ကို တက်လာလာချင်းပဲ ပြောလေသဖြင့် မိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ မေတန်နူးက အဲဒီလိုပါ။ မိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အသေးအမွှားကိစ္စကအစ ဂရုစိုက်တတ်သူပါ။ အခုက အသေးအမွှားလေး မဟုတ်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

သိတာမြန်လိုက်တာ။

သူ့ကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ။ အဖေပဲနေမှာ ပေါ့။ အဖေက အိမ်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်နူးကို ပြောပြတတ်သူပါ။ အခုလည်း အဖေပြောတာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အဖေနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်။ ဘာလို့ များ သွားပြောပါလိမ့်။ မိသားစုဝင်လို တန်နူးအပေါ် သဘောထားတယ်ဆိုပေမဲ့ တကယ်မိသားစုမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

"ကဲ...ပြော၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဆေးခန်းတောင် သွားရတယ်ဆိုတော့ တော်ရုံတော့ မဟုတ်ဘူး နော်"

"နင် သိပြီးလို့ လာတာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"သိပြီးရင် ဘာလို့ အပိုလေကုန်ခံပြီး မေးနေသေးလဲဟ"

"ဟယ်...ဒီလိုပဲ အာလာပသလ္လာပမေးတာ မမေးရဘူးလား"

"မမေးနဲ့ "

"မိုင်းနော်"

"ဘာလဲဟ"

"နင်ကလေ ငါ့ကိုဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး။ ငါ
စေတနာကို နားမလည်ဘူး"

တန်ခူးနှုတ်ခမ်းစုလေတော့...

"အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မသိဘူး"

"မသိနေဟာ"

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပေစောင်းစောင်းကြည့်လိုက်ကြပြီး
မေတန်ခူးက အသံတိတ်နှင့် ပါးစပ်က ပွစိပွစိလုပ်လေတော့ ခင်တာထက်
ပိုခဲ့သည် ပေါ့။

တန်ခူး မိုင်းကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတာ မိုင်း မသိတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သိပါသည် လေ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ အားနာပါးနာနဲ့
မြည်းစမ်းကြည့်လို့ ရတဲ့ အရာ မဟုတ်လေတော့ မိုင်းကိုယ့်စည်းနဲ့ ကိုယ်
နေခဲ့မိတာပါ။

အခုပဲကြည့်လေ။ မိုင်းရင်ကို လှုပ်ခတ်အောင် တစ်ယောက်ယောက်
က ပြုစားသွားပြီပဲဥစ္စာ။

"မိုင်း"

"ပြော"

စိတ်ကောက်သလိုနှင့် ကြာကြာနေနိုင်တာလည်း မဟုတ်ပေ။

"အခု ခြေထောက်က ဘယ်လိုနေသေးလဲ။ ထောက်နိုင်ရဲ့ လား...သက်ရောက်သက်သာလား"

"အင်း...သက်သာပါတယ်။ ဝေးဝေးတော့ မသွားနိုင်သေးဘူး။ ထောက်တာက ထောက်နိုင်ပြီ"

"တော်သေးတယ် ၊ ကျိုးမသွားလို့ "

"ဘာလဲ...နင်က ကျိုးစေချင်လို့ လား...အရူးမ"

"ဘာ"

အရူးမလို့ ခေါ်ပြီး မိုင်းက ရယ်လေသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က မတည့်တာအတူနေဆိုသလိုပါပဲ။ မိုင်းကတော့ တန်ခူးက မခံနိုင်။ စိတ်ကောက်လိုက်ပြေလိုက်နှင့် တကယ်တမ်း စိတ်ကောက်ကြပြီဆို စပြီးခေါ်ရသူက တန်ခူးပါ။ မိုင်းက တန်ခူးနဲ့ ဆိုရင် ဆိုးနွဲ့သူတစ်ယောက်လို့ ခေါ်ရမလား။

တန်ခူးက အစစအရာရာမှာ အလျှော့ပေးမှန်းသိတော့ တန်ခူးအပေါ် ဆိုးနွဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

"နင်သာ အရူး"

"အဲဒါဆို နင်က အပေါ့။ ရူးတာက ကုလို့ ရတယ်။ နားလည်လား...ပေါတာက ကုလို့ မရဘူး။ နင်က အပေါ့"

"နင်နော်..ငါက အကောင်းပြောတာကို နင်ပဲ ဖောက်နေတာ။ နင့်ကို

ငါကကျိုးစေချင်မလား။ ကျိုးမှ စိုးလို့ စိုးရိမ်တာကို"

"အဲဒါ စိုးရိမ်တယ်လို့ ရှင်းရှင်းပြောပါလား။ အခု နင်ပြောပုံက ဟိုစကားပုံလို ဖြစ်နေတာ"

"ဘယ်စကားပုံလဲ"

"အပြောမတတ်တော့ ဆဲတာနဲ့ တူ၊ အထိုင်မတတ်တော့ ဘာနဲ့ တူဆိုလားပဲ"

"မိုင်းနော် ...မညစ်ပတ်နဲ့ "

တန်ခူးမျက်နှာလေး ရဲသွားတော့ မိုင်းက တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်လေသည်။ သူ့မှာ လည်း တန်ခူးကို စနေရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်ရှိနေသလိုပါ။ နေတာက နှစ်ခြ်ကျော်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းသွားအတူ၊ ကျောင်းပြန်အတူလေ။ ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းလို့ ကျောင်းထွက်ကြရတော့လည်း မိုင်းနဲ့ တန်ခူးက သွားအတူ၊ လာအတူပါ။

တန်ခူးက လက်ရှိအခြေအနေမှာ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲ ပေါ့။ တန်ခူးမှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်သည် ဆိုတော့ တန်ခူးတို့ အိမ်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှ လာတတ်သူပါ။ ဒါကြောင့်တန်ခူးအမေက မိုင်းနဲ့ သွားတာလာတာဆို စိတ်ချသည်။

တန်ခူးကို နှမတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပါတဲ့ ။

"ငါက ဘာညစ်ပတ်လို့ လဲ၊ စကားပုံကို ပြောပြတာလေ"

"မသိဘူးဟာ...နင်ပဲ စမေးနေတာကို"

"အဲဒါထားပါ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး...ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားရအောင်"

"ငါစက်ဘီးနင်းလာတဲ့ ရှေ့ကို ခွေးက ဖြတ်ပြေးတာ။ အဲဒါကို ရှောင်
လိုက်တာ"

"ဪ...."

ပြန်ပြောပြမိတော့ ခွေးပိုင်ရှင် ရတုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မိုင်း သ
တိရမိပြန်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကိုမြင်ပြီး မိုင်း ရင်ခု
န်ဖူးတာ ဒါ..ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ရင်ခုန်တိုင်း အချစ် မဟုတ်ဘူး ဆို
ပေမယ့် ရင်ခုန်ခြင်းနဲ့ ထပ်တူ သတိရနေမိတာကတော့ အချစ်လို့ ခေါ်မ
လား။

ကောင်မလေးရယ်..

မင်းကို ငါအရမ်းသတိရတယ်ကွာ။

"မိုင်း"

"ဟင်"

"နင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတာ နင်နဲ့ ရွယ်တူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ဆို ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ခွေးပိုင်ရှင်တွေပေါ့။ တစ်ယောက်က ပန်းရတုတဲ့
။ တစ်ယောက်က နန်းဆိုလားပဲ။ ငါတော့ ဟိုတစ်ယောက်ကို ကြွနေပြီ
ဟာ"

"ဘယ်တစ်ယောက်လဲ"

"ပန်းရတုဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့"

"ဪ...."

တန်ခူးရဲ့ "ဪ..."ဆိုတဲ့ အသံက ခပ်တိုးတိုးရယ်ပါ။ မိုင်းက တန်
ခူးမဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်တဲ့
လား။

မိန်းမသားဆိုတော့လည်း ...

တန်ခူးကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားကို မျှသိပ်လိုက်ရသည် သာ။

အခန်း (၃)

ဒီနေ့ မိုင်းခြေထောက် တော်တော်လေးတော့ သက်သာနေပါပြီ။ တန်ခူးက နေ့တိုင်းလိုလို ရောက် လာပြီး မိုင်းအတွက် စားစရာတွေ ဝယ်လာသလို လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးသည် သာ။ ဒီလို ဂရုစိုက်လွန်းတော့ မိုင်း တန်ခူးကို အားနာမိတာအမှန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်...

"တန်ခူး.."

"ဟင်...ဘာလဲမိုင်း"

"နင် ငါ့ကို စိတ်မပျက်ဘူးလား"

တန်ခူးက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး...

"ငါက ဘာကိုစိတ်ပျက်ရမှာ လဲ။ နင်က ဘာတွေလုပ်နေလို့ ငါက ဘာကိုစိတ်ပျက်ရမှာ လဲ ပြောပါဦး"

"ဟိုလေ...ငါနင့်အပေါ် အနိုင်ယူဖို့လ်ကျသမျှ နင် မငြိုငြင်ဘဲ သည်းခံလွန်းတော့ တစ်ခါတလေ အားနာမိသလိုပဲ ဟဲ..ဟဲ"

"အဲဒါဆို နင် အနိုင်မယူနဲ့ တော့လေ။ ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် နင် ပြန်ထားပေါ့"

"အောင်မာ ...မထားပါဘူး။ ဘာလို့ ထားရမှာ လဲ"

"ဘာ..."

"ညာ..."

"ဟွန်း"

"တီ...တီ"

"ဘာလဲ...တီ...တီက"

"ဟွန်းဆိုလို့ ဟွန်းတီးသံထွက်တာလေ"

"အရူး"

"နင်က အရူးမ ...အရူးသူငယ်ချင်း အရူးမ"

"နင်သာ အရူး...ငါက မရူးဘူး"

"ရူးပါတယ် အရူးမ"

"နင်ပဲ ရူး"

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရူပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး ဦးသက်လွင် ပြုံးလေသည်။ ။ အရင်တုန်းကတော့ ကလေးတွေပေါ့။ အခု အရွယ်ရောက်လာကြပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကိုလည်း သိနေတော့ ဦးသက်လွင် သားကို တန်ခူးလေးနဲ့ သဘောတူပါသည်။ ။

တန်ခူးက..

ရိုးသားအေးချမ်းပြီး ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိပေ။ သွက်လက်ချက်ချာတာက သပ်သပ်ပေါ့။ နံ့ချာသူမဟုတ်။ ရိုးသားသူလေးတစ်ယောက်ပါ။ သားအပေါ်လည်း သည်းခံသူ ဆိုတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ပြန်ဖိတ်စေချင်တာပေါ့။

"အေး...မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရူးကြ..ငါ ရွာသာကြီးကို ပို့ပေးမယ်"

"ဟင် ဦးသက်နော်။ တန်ခူးက မသွားဘူး။ ဦးသက်သားကိုပဲ ပို့ပေးလိုက် သိလား"

"အံ့မယ်...အရူးမ..နင်ပဲသွား"

"ဆို...နှစ်ယောက်စလုံးသွား"

"အမ်...အဖေ"

"ဟေ"

မိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူကို မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်ပြီး ရယ်လေတော့ ဘာကို ရယ်တာလဲဆိုတာ တန်ခူးနဲ့ ဦးသက်လွင်က နားမလည်ပေ။ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ မိုင်းက သူ့အတွေးနဲ့ သူ ရယ်တာပဲဥစ္စာ။

"ဟေ့ကောင် ...မင်းက ဘာရယ်တာလဲ"

"အဖေ့ စကားကို အဖေပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အဖေက နှစ်ယောက်စလုံးကို ရွာသာကြီးကို လိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့လေ"

"အေးလေ....ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာလဲ ...အဖေက ကျွန်တော်တို့ ကို ရွာသာကြီးပို့ပြီး အန်တီမာကို အပိုင်သိမ်းမလို့ လား။ ဟုတ်လား ...အဖေ"

"ဟာ...ခွေးကောင်"

"မိုင်းနော်"

ဦးသက်လွင် မျက်နှာရဲသွားပြီး တန်ခူးကို မကြည့်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်သွားလေသည် ။ တန်ခူးမှာ လည်း မိုင်းကို ရန်တွေ့ရခက်၊ ငြိမ်နေရ

ခက် ဖြစ်သွားလေတော့သည် ။ မိုင်းပြောတဲ့ အန်တီမာဆိုတာက တန်ခူး
မေမေ ဒေါ်မာမာကြည်ကို ပြောတာပါ။

"ဘာလဲ...အဖေက ရှက်သွားတာလား။ မရှက်ပါနဲ့ အဖေရဲ့ ...အဖေ
ရော အန်တီမာရော လွတ်လပ်သူချင်းပဲမို့ သားက ပြောတာကို"

"ဟေ့ကောင်...မင်း...မင်းတော်တော့"

"သားကလည်း သဘောတူပါတယ်"

"မိုင်း...မင်းတော်တော့ ဆိုကွာ"

ဦးသက်လွင်တစ်ယောက် ဗီရိပုလေးဘေးမှာ လျှော်ပြီးသား အဝတ်
တွေခေါက်နေရင်းမှ ထသွားလေတော့သည် ။ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ အလုပ်
နားရက်လေ။ အခုအချိန်အထိ ဦးသက်လွင် ကျန်းမာရေးကောင်းနေဆဲ
ပါ။ ဒါကြောင့် အပြင်အလုပ်လုပ်သလို အိမ်တွင်းဝေယျာဝစ္စလည်း သူပါ
ပဲ။ သားဖြစ်သူကို သိပ်မခိုင်းပေ။

သူ့ဝင်ငွေက တစ်နေ့တစ်သောင်းပါ။

အလုပ်ကတော့ ပန်းရန်ပဲပြောပါတော့။ ဒီကြားထဲ ပန်းရန်အလုပ်
အဆင်မပြေတဲ့ အခါ ကြုံရာရရာအလုပ်ကို လုပ်တတ်သူပါ။ သားအဖ
တွေဒီလိုပဲ ချွေတာစားပြီး စုတာလည်း စုပေါ့။ မိုင်းကတော့ ပင်ပင်ပန်း
ပန်း မလုပ်ရပါဘူး ။ ဖခင်ဖြစ်သူက မလုပ်ခိုင်းတာပါ။ အခု မိဘမဲ့ဂေ
ဟာလေးတစ်ခုမှာ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေတာလေ။

မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်မို့ ဦးသက်လွင် ကြည်ဖြူခွင့်ပြုထားသည် သာ...

"နင်ကလေး..တကယ်ပဲ သိလား။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"ဟ...မပြောချင်မပြောနဲ့ လေ။ ဘယ်သူက နင့်ကိုဓားနဲ့ ထောက်ပြီး

ပြောခိုင်းနေလို့ လဲ"

"ပြောမှာ ပဲ"

"ပြောဟာ"

"နင် ငါရှေ့မှာ ငါ့အမေကို နင့်အဖေနဲ့ စတာတော့ မကောင်းဘူး။ ငါ့ကိုအားနာသင့်တယ်"

"အားနာစရာလား...နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ။ အဟဲ...ဒီထက် အဆင့်တိုးပြီး မောင်နှမတော်ရရင် ပိုကောင်းမှာ "

"မိုင်းနော်"

"တိတိ...တိတိ"

"ဟင်.."

အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ အိမ်ရှေ့မှာ အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့ ကားက ထီးထီးမားမားကြီးရပ်လျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူတွေကတော့...

"ဟင်..ပန်းရတု"

ပန်းရတုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိုင်းချက်ချင်း ထသွားလေလျှင်...

"အား"

"ဟဲ့"

ရုတ်တရက် ထသွားလိုက်သောကြောင့် ခြေထောက်က မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိုင်းမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည် ။

"ဒီအိမ်က ခေတ်သမိုင်းတို့ အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

မေးလိုက်သူက နန်းပါ။ နန်းနဲ့ ရတုဆိုရင် နန်းက အမြဲတမ်း ဦးဆောင်နေရသူတစ်ယောက်ပါ။ မိဘတွေ သားသမီးအပေါ် ချစ်နည်းမှန်ကန်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ သူတို့ နှစ်ယောက်က သက်သေပါပဲ။ ရတုမိဘတွေက ရတုကိုချစ်လွန်းလို့ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားကြတာလေ။

ဘောင်ခတ်ခံထားရပြီဆိုမှ တော့..

ဟိုဟာမလုပ်ရဲ၊ ဒီဟာမလုပ်ရဲနဲ့ ထိန်းရင်း ကြာလာတော့ သူများ ဦးဆောင်မှုရဲ့ နောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းကို ထုတ်ပြခွင့်မရှိ။ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစကို ချပြခွင့်မရှိ။ ဒီတော့ သူများကိုပဲ အားကိုးတတ်တဲ့ အကျင့်က ပါနေပြီပေါ့လေ။

"ဒီအိမ်က ခေတ်သမိုင်းတို့ အိမ် ဟုတ်ပါသလားရှင်"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ...ဟုတ်ပါတယ်၊ လာပါ...ဝင်ခဲ့ပါဗျ"

မိုင်း ခြေထောက် ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ နှင့် လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ ကားအနားရောက်မှ မြင်လိုက်တာက ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက်က မိုင်းရဲ့ စက်ဘီးလေးကို အောက်ချနေတာပါ။

"ဘယ်လိုနေသေးလဲ ခေတ်သမိုင်း...ခြေထောက်က သက်သာရဲ့လား"

အခုတစ်ခါ မေးသူကတော့ ရတုပါ။

"သက်သာပါတယ် ရတု..ဒါနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ကြဦးလေ။ တန်ခူးရေ....စက်ဘီး လာယူပါဦးဟ"

မိုင်း ..ရတုကို ပြောပြီး နောက်သို့လှည့်ကာ တန်ခူးကိုလည်း စက်ဘီးလာယူဖို့ ပြောလိုက်သည် ။ တန်ခူးကလည်း မိုင်းပြောသမျှ ပုတ်သင်ညှိလို ခေါင်းညိတ်ပြီးသားမို့ ချက်ချင်းပဲ စက်ဘီးဆီသို့ သွားလေတော့သ

ည် ။ ရတုနဲ့ နန်းက တန်ခူးကို လိုက်ကြည့်မိပြီး ရတုကပဲ...

"ခေတ်သမိုင်းရဲ့ ညီမလား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ.. အရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမဝမ်းကွဲပါ"

"ဪ..."

"လာ..အိမ်ထဲဝင်ကြဦးလေ"

အိမ်ထဲဝင်ကြဦးဆိုတာနှင့် ရတု မင်းစိုးစံကို လှည့်ကြည့်ကာ...

"ကိုကို အိမ်ထဲ ခဏဝင်ရအောင်နော်"

မင်းစိုးစံက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေတော့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည် ။ မိုင်း ရတု ကိုကိုလို့ ခေါ်တဲ့ လူကို ယောက်ျားချင်းမို့ ခပ်ရဲရဲ ကြည့်လိုက်မိတာ မလွန်ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ ချောလိုက်တာ။ အသားကဖြူ၊ မျက်ခုံးမွေးက မထူပေမယ့် အပါးကြီးလည်း မဟုတ်ပြန်။

အပေါ်နှုတ်ခမ်းက ကကြီးပုံစံပေါ်နေပြီး ထူထူပြည့်ပြည့်မို့ စူထော်ထော်ပုံစံ ရှိနေပေမယ့် အခြားပြေပြစ်ခြင်းတွေက ထိုချို့ယွင်းချက်တွေကို တိုက်ဖျက်ပြီး ကြည့်လို့ ကောင်းနေတာအမှန်ပါ။ ပါးပြင်မှာ သေသေချာချာ စေ့စေ့ကြည့်မှ မြင်ရတာ ၊ အဖုလေးသေးသေးလေးတွေ တစ်ဖုစ၊ နှစ်ဖုစနဲ့ ပေမယ့် ချောတယ်လို့ မိုင်းကတော့ သတ်မှတ်ချက်ချသည် လေ ။

"ညှိနာမည်က ခေတ်သမိုင်းလား"

"ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို"

"နာမည်က ဆန်းတယ်နော်။ သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင်တော့ ခေတ်သမိုင်းဆိုတာ အရမ်းအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ကွ"

"ဟုတ်တယ်...အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ယူပြီး ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တာလဲတော့ မသိဘူး ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနာမည်ကို အရမ်းနှစ်သက်မိတယ်ဗျာ"

"ခေတ်နဲ့ အညီ တော်စေတတ်ပါစေ ညီ...ကိုယ့်သမိုင်းကိုတော့ မရိုင်းပါစေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ အခုလို ဆုံးမစကားပြောပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုနာမည်လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ အစ်ကို"

မင်းစိုးစံက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

"အစ်ကိုနာမည်က မင်းစိုးစံပါ"

"ဟာ.."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ညီ"

"အစ်ကိုနာမည်ကလည်း အရမ်းအဓိပ္ပာယ် နက်နဲတာကိုး အစ်ကိုရ။ ဒါနဲ့ ရတုနဲ့ အစ်ကိုက

မောင်နှမလား"

မိုင်းအမေးကြောင့် မင်းစိုးစံက ရတုကို ငဲ့ကြည့်လေသည် ။ ရတုက ရှက်ဝဲဝဲပုံစံနှင့် လက်မောင်းလေးကို ပွတ်ပြီး

"ကိုကိုက မကြာခင် ရတုနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ့် သူပါ ခေတ်သမိုင်း"

"....."

မိုင်းရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ စိတ်ထဲမှာ အရာတစ်ခု ပြုလဲကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဘယ်လိုအရာတွေ ပြုကျသွားခဲ့လဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရာတစ်ခုက ပြုကျသွားတာ

တော့ အမှန်ပါ။ ရင်၌ ဖြစ်တည်သွားတဲ့ ခံစားမှုအလုံးကြီးကို တံတွေးနှင့် ရောနှောမျိုးချလိုက်ရင်း...

"ကောင်းပါတယ် ...လိုက်ဖက်ပါတယ်ဗျာ။ အစ်ကိုနဲ့ ရတု က နေနဲ့ လ၊ ရွှေနဲ့ မြဆိုတာမျိုးပါပဲ"

"ရတု"

"ရှင်"

"ကိုကိုတို့ ခေတ်သမိုင်းကို ဒကာလုပ်ပြီး တစ်ခုခုဝယ်ကျွေးမှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်"

"မဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ...ကျွန်တော်က တကယ်လိုက်ဖက်လို့ ပြောတာပါ"

စက်ဘီးလေးထားပြီး အားလုံးရဲ့ စကားသံတွေကို နားစွင့်နေတဲ့ တန်ခူးတစ်ယောက် မိုင်းအတွက် ဝမ်းသာရမလိုလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်သွားလေသည် ။ ပန်းရတုကို ကြွေနေပြီလို့ ပြောတဲ့ မိုင်း။ အခု ပန်းရတုက စေ့စပ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလေ။

တန်ခူးကတော့...

မိုင်းကို တိတ်တဆိတ် ကျိတ် ချစ်နေရသူပါ...
